

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 182.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365844368/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Nysgjerrigheden. Den rige og fornemme Verden strømmede dertil. Enhver, som allerede havde seet det, satte det over Alt, hvad man hidtil havde beundret; men hvad der var besynderligt og mest ubegribeligt ved disse Konster, var, at Beretningerne om hvad man vilde have seet og fornømt, vare aldeles forskjellige, medens de Fleste med en vis Hemmelighedsfuldhed yttrede sig derom og syntes enten ikke at kunne eller ikke at ville sige, hvad det egentlig var, de saa høilig havde glædet sig ved.

Om Aftenen, den første Pinsedag holdt der en lang Række Vogne uden for *Hôtel Du Nord*, hvor det magiske Cabinet var at see. Blandt de mange Mennesker, der næsten spærrede Gaden, gik der en ung stadselig Herre og syntes undertiden ligesom hovedsvimmel at støtte sig paa sin Sukkerørstok. Det var Valman. Han holdt Øre med enhver Herskabsvogn, der standsede ved Hotellet, og med enhver Person, der steg af. Endelig saae han en aaben Wiernervogn, hvori der sad en aldrende Herre og en ung Dame. De steg ud og gik ind i Hotellet. Det var Agenten og hans Datter. Han fulgte dem i kort Frastand med sin Billet i Haanden, for at sikre sig en Plads i deres Nærhed.

Ved Indgangen til den store Sal stod der en tilsyneladende Automat med et Voxansigt og klædt som en østerlandsk Magier; han modtog mekanisk Billetterne og stak dem i sin Lomme, medens han hvergang nikkede. Bag de døde Glasøine syntes der dog at udstirre et Par levende Øine, og de Fleste, der saae ham i Øinene, følte sig uhyggelig tilmode derved. Agenten afleverede sin og sin Datters Billetter til Dukken og gav ikke videre Agt paa dens Mekanisme, men Amalia, som havde seet den i Øinene, gav et lille Skrig fra sig, idet hun greb sin Fader fast om Armen – »Grevens» – hviskede hun – »det var hans fæle Øine.»

«Ei, Ei!» – sagde Agenten høit og loe, idet han hilsende Automaten – »Skal Deres Høivelbaarenhed selv have Uleilighed at tage mod Billetterne?»

Valman, som nu ogsaa havde afleveret sin Billet, gav ikke Agt paa Automaten, men maatte skynde sig for at faae den Plads blandt Tilskuerne, som han ønskede. Det var en næsten aldeles mørk Sal, man traadte ind i. Den oplystes kun af en eneste mat Maaneskinslampe under Loftet. Det lykkedes Valman at faae Plads umiddelbart bag ved den Stol, hvorpaa Frøken Falk havde taget Sæde. Han saae kun hendes Ryg og den dejlige Nakke; men han hørte og kjendte hendes Stem-